WALAFRIDUS STRABO. PS. BEDA
12. Jh.
Seite 184
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26379
Copyright: Admont, Benediktinerstift

usq; erunt soluta a incelo. Potestatē tribuit aplis ut
sciant qui atalib; condēpnantur humanā sententiam
diuina roborari. Quia si duo exuob̄ consenserint
usq; ibi sū inmedio eor. Possumus hoc a spuritalit̄
intellegere qd̄ ubi spc̄ a anima a corpus consenserint
de omni re quā petierint impetrent apatre. nulliq;
dubiū quin bonar rerū postulatio sit ubi corpus ea
uult habere que spc̄. Tunc accedens petrus adeū dix̄.
Ñe quotiens peccauerit in me fr̄ meus a rel usq; ñ
usq; septies s; usq; septuagies septies. Vt peccanti fri
dimittere interrogatus respondit. i. cccc. xc. uicib; ut
totiens peccanti fri dimittere indie si pēnitentiā ex
corde egisset quotiens ille peccare ñ posset.
Ideo a assimilatū est regnū celor hominī regi q̄ uo
lut rationē ponere cū seruis suis a cēta. Iuxta
morē syror a maxime palestinor parabola posuit
ut qd̄ p simplex p̄ceptū teneri ab auditorib; ñ potest
p similitudinē teneatur. Qui rationē cū seruis suis
posuit quis melius quā redeptor noster intellegitur
deq̄ psalmista ds̄ inquit iudiciū tuū regi da a iusti
ciā tuā filio regis. Et cū cepisse rationē ponere usq;
a omnia q̄ habebat a reddi. Seruus hic q̄ decē ta
lenta debuit iudaicus ē ppls̄ qui decalogo legis c̄
strictus multarū transgressionū debitis fuerat ob
noxius. Quē dns̄ suus iussit uenundari cū omnib;

m̄ milia